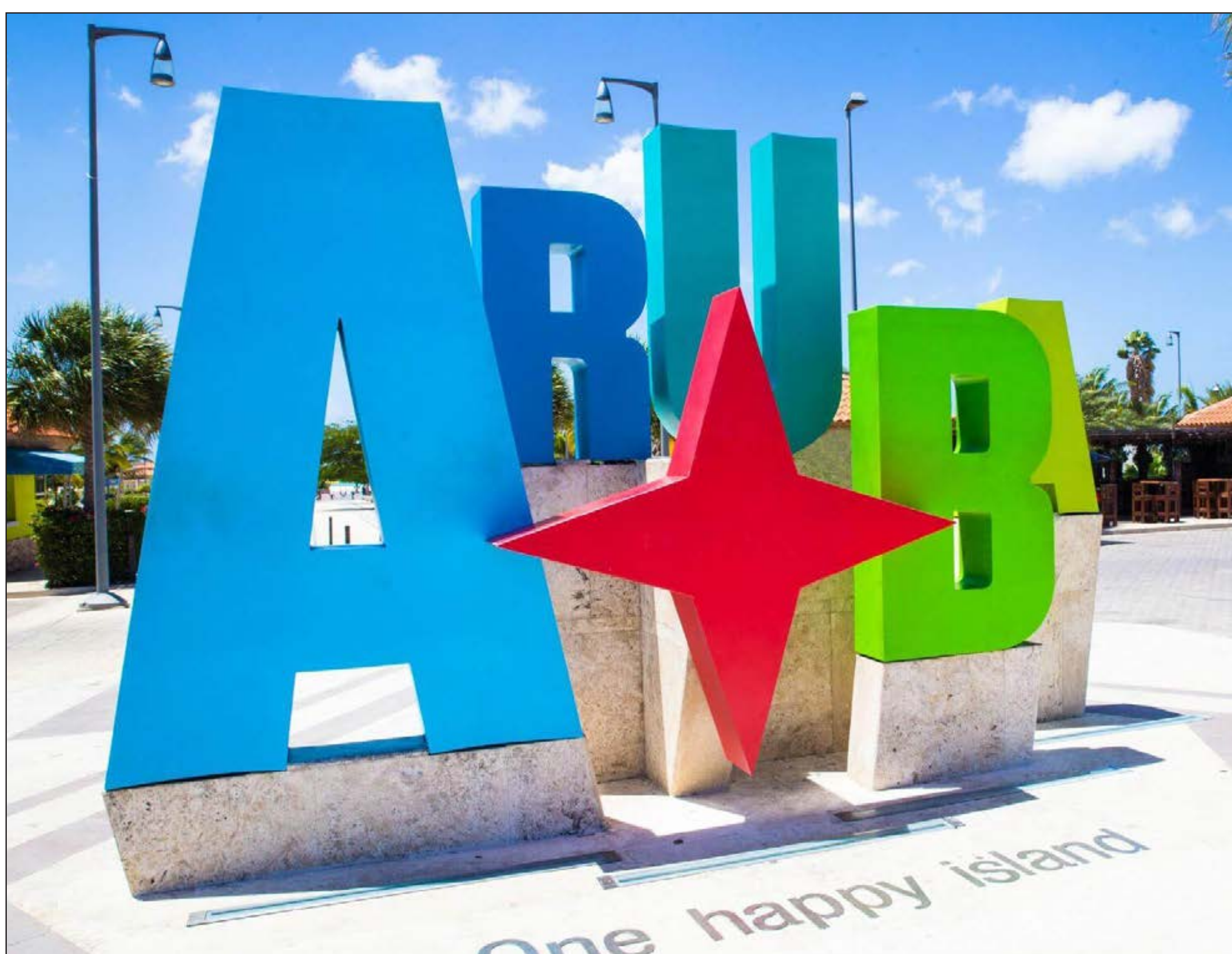
HOFA op Aruba:

De stille kenners, de luide volgers en de onverschillige massa

DE invoering van de Consensusrijkswet houdbare overheidsfinanciën Aruba (Rijkswet HOFA) houdt de gemoederen op het eiland bezig, al is het debat erover opvallend onevenwichtig. Waar sommige burgers goed op de hoogte zijn van wat HOFA inhoudt en betekent voor Aruba, leeft er bij anderen verwarring, desinteresse of blinde partijtrouw.

Dit leidt tot een publieke discussie waarin niet de feiten, maar vooral de toon de overhand heeft. Grofweg kunnen we drie groepen onderscheiden in hoe de Arubaanse samenleving naar HOFA kijkt.

De eerste groep bestaat uit goed geïnformeerde burgers, beleidsmedewerkers, academici en professionals. **Zij weten precies wat HOFA inhoudt:** Een raamwerk van financiële afspraken en hervormingen tussen Aruba en Nederland, bedoeld om de overheidsfinanciën op orde te brengen en het bestuur te versterken. Deze groep begrijpt de implicaties en ziet zowel de kansen als de risico's van het pakket. Toch blijft deze groep grotendeels stil. Niet uit desinteresse, maar omdat zij zich niet willen mengen in het rumoerige publieke debat, waar nuance vaak verdwijnt in politieke ruis. Hun stilte voedt echter onbedoeld het vacuüm waarin desinformatie welig tiert.

De tweede groep is wellicht het grootst: Burgers die weinig of niets weten over HOFA, en zich er ook niet in verdiepen. Voor hen is politiek een ver van hun bed-show geworden. Het vertrouwen in politici en beleidsmakers is door de jaren heen dusdanig geschaad dat beleidskwesties zoals HOFA simpelweg geen aandacht meer krijgen. Deze groep leeft met de dag, heeft genoeg zorgen over werk, inkomen en gezin, en voelt zich niet betrokken bij politieke discussies. Wat HOFA betekent voor hun dagelijkse leven blijft abstract — en dus irrelevant.

De derde groep is luid en zichtbaar op sociale media en in publieke bijeenkomsten. Ook zij weten vaak niet precies wat HOFA inhoudt, maar laten zich volledig leiden door hun favoriete politicus of partij. Voor hen is HOFA niet zozeer een beleidsstuk, maar een vlag waarachter een partijstrijd wordt gevoerd. Of men vóór of tegen is, hangt minder af van inhoudelijke kennis dan van loyaliteit. Deze groep vormt vaak de luidste stem in het debat, waardoor de indruk ontstaat dat 'iedereen' ergens voor of tegen is — terwijl de meerderheid stil is.

Deze dynamiek creëert een scheef beeld van het publieke debat in Aruba. De mensen die het meeste weten, blijven stil. Zij die onverschillig zijn, trekken zich terug. En zij die het minst weten, krijgen de meeste aandacht. Hierdoor dreigt het eiland beslissingen te nemen op basis van sentimenten in plaats van feiten, en mist er een breed gedragen, geïnformeerde dialoog.

Wil Aruba echt vooruitgang boeken, dan is meer transparantie en burgereducatie nodig. HOFA is te belangrijk om overgelaten te worden aan partij retoriek en misinformatie. Het is aan media, onderwijsinstellingen en de politiek zelf om het gesprek eerlijk, open en feitelijk te voeren — zodat alle drie de groepen niet alleen gehoord worden, maar ook begrijpen waar het werkelijk om draait.